

Edebiyat Defteri

Özgür ÖZDEMİR

-Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
28 Nisan 2025 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Kimse hayatından memnun değil..

Kimse hayatından memnun değil..

Asıl memnunsuzluk kendilerinden , bilmeseler de!

Yok bir bağlılık yaşanılması güzelliğe , insanız; çekiyor bizi kötü olan..

Sadık değil hiç kimse emanetine , varsa bir yerde zarar koşar adım orada insanlık..

En korkunç olanı da hala rayına oturtturamadığımız gerçeklerdir..Ne yazık ki çıkar mahkumuyuz , gözümüz kapalı!

Doğrularımızdan vazgeçebiliyoruz bir çırpıda , sonrasında çırpınır halde bulsak da kendimizi..

Cesaretli değil hiç kimse , neredede karanlık var gerisin geri gölgemize saklanıyoruz..

Aldanışlara gebe tüm mantığımız , yaşamımızda büyük bir inançsızlık!

|Özgür  zdemir

Düşmüşe Övgü

Sizin istediğiniz değerler değil, o değerleri hafifletecek ortamlar ve bu ortamları sağlayacak kişi, eşya ve de ucuz kimlikler...Benliğinizdeki gelecek kaygılarını hem umursayıp hem de çiğneyerek dışa vuruyorsunuz.Bundandır prensiplerden hem vazgeçip hem de sahiplenmeniz...Çünkü kendinizi hem tamamlamakta, hem de gizli gizli eksiltmektesiniz....Bir yanınız kötüye meyil ederken diğer yanınız bunu gizleyip iyiye övgüler yağdırır halde...Bu, şu sonucu doğurur:Siz iki olmak istiyorsunuz.Hem iyi hem kötü.İyinin mükafatını isterken, kötünün cezbediciliğinde, sahiplenilmiş bir düşmüşlükle kaybolmak istiyorsunuz...
Yazık ki ne yazık...İnsanlar için önemli olan, anlar, anılar, tarihler, belki rüyalar ve de umutlu bakışları çalışıyorsunuz...Yapmayınız.
|Özgür Özdemir - Düşmüşe Övgü

İnaniş

İnanma güdüsü...İstemekle paraleldir çoğu zaman ve yoktur zamanın bu konuda bir hükmü...İnsanlar inaniş üzerine vardır...En azından en çoğuna kadar bu geçerlidir.Dostlarınıza daha çok inanırsınız, iş arkadaşlarına daha az ve riskli, ailenize hep.İnaniş mutlak ama bu inanişın hem kendi açımızdan hem de inanılan açısından değeri farklıdır...Gelgelim inanmak, güvenmek de dahil biraz risktir.Samimiyet, saygı, sevgi ve hoşgörü gibi kavramlarımızın birazını da olsa riske atmak demektir.Bu açıdan baktığımızda inanılandan da aynı riski bekliyor olmalıyız...Bu yazı kısmı.Yazıdan ötesi ise içler acısı...inanılan, inanana ego baskısı yapıyor.Bu durumda bencillik ön planda, farkındalık ve fedakarlık geri planda kalıyor...Ve siz, o, azından riske ettiğiniz hislerinizden artık vazgeçmiş ve pişmanlık duymaya başlıyorsunuz...Aslında inanılan bunun farkında, inananın vazgeçtiğini anladığı zamanlarda...Sadece o zamanlarda...Geriye bakma huyumuz depreşir, yerinde duramaz, düşüncelerimize sızar.Acaba deriz.Acaba yanlışlık bende mi.Cevap:Hayır, tabii ki de değildir.Beşer olarak inanmama oranımızdan daha büyüktür inanma oranımız.Çünkü bir seçin değil, safiyetten gelen manevi reflektir.Bunun tecrübesini, inaniş zedelendiğinde veya da saçma sözler ve yargılarla üstü örtüldüğünde edinmiş oluyoruz.Hiç bir şey inanmaktan vazgeçirmeyecektir bizi.Bu, bizim tabiatımızda var...İçsel bir sorumluluk gibidir.Bir nevi iyi tarafını seçip kötü kısmının üstlenilmesini inanılana bırakmak...İnanmaktan vazgeçmemenizi temenni ederim.En çok da doğru inanişı...
|Özgür Özdemir

Yeniden mi başlamak....

Yeniden başlamak...Endüstride açılış, yabani hayatta yıkım sonrası fiil, beşerin hayatında ise her şey yerli yerindedir.Ama düşünceler daha farklı ve daha gençtir.Yeniden başlama olgusu için var olanın ya etkisiz ya da tarumar olması gerek zannımca.Aksi takdirde yeniden başlama değil toparlamak diye adlandırmalıyız.Zaten neden yeniden başlarız ki.Var olanı da yine yeniden biz başlatmamış mıydık* Cevap evet.Öyleyse!

Sanırım asıl problem kendimize samimi olmamak.Kendimize ihanet etmek.Prensiplerimizi, kurallarımızı altüst ettikten sonra yeniden başlamak sosuna batırıp, farklı değil aynı yaşamı biçiyoruz kendimize.Değişen yok.Ben aynı ben, o, aynı o vs...

Sorgu.Mühim olan sorgu.Sorgulamalıyız kendimizi.Yapmamız gereken bu sadece...Bitirmeye ya da başlamaya gerek kalmaz.Olmamız gerekeni, yaşamamız gerekeni bulmuş oluruz.

Çocuklar...

Çocuklar bu çağın kurbanlarıdır...

Çağ, acımadan hepsinin kanını dökmekte, geleceklerini bir orman yangını haline getirmektedir..

Çocuklar;

Hani geleceğimiz olan çocuklar.

Düşleri, hayalleri, hakları olan çocuklar...

Büyükler savaş oyunu oynarken alınlarından kan akan çocuklar...

Hız.İsmail için yaratılan kurban savaşta telef olmuştur..Geriye İsmail'ler kalmıştır.

Peki, insan bunun neresindedir?Asıl soru; insan nerededir?

Bilim ne için vardır.İnançlar ne için vardır? Eğer her şey insanoğlu için gelişip büyümüşse, tamamen insanın faydasına ise neden savaşlar var....Toprak fazlalığı mı? Yoksa kan takıntısı mı?

" Eğer bir anda dünyanın sonu gelirse, cezalandırılması gerekenler savaş patronları mı yoksa göz yumanlar da dahil olmalı mı? "

Gazeteler, televizyonlar, basın-yayın organlarının tümünün çığırkanlık yerine her nerede olursa olsun bunun bir insanlık kıyımı olduğunu ifade etmesi zor mu?

Çocuklar...

Çocuklar hepsini anlatacaklar...(hayatta kalabilenler)

|Özgür ÖZDEMİR

Gibi...

Sevginin insan ruhunun bir yerlerine ikametgah kurduğunu anlıyor olmak inanılmaz bir şey...Bunu en yakınlarınızdan başlayıp en uzağınızdakilere kadar sıralayabilirsiniz...Eğer doğuştan var olmayan bir şey olsaydı sevgi, sanırım çuvallardık...Çünkü psikolojinin yönetimi daima acının elindedir.Bu konuda üretken olamazdık.

Sevgi...

Bir tutamı yoktur...Tonlarcası da yoktur...Ortası hiç yoktur...

Patronluğun icadı ile temelleri sarsılsa da, yine sevginin asıl oluşum temeli içimizde nüksettiğinden bir zaman patronluk mağlup olacaktır.Tabii patronluk sadece ticari anlamda değil.

Kıyasının saçmalığına inanırım.Biri diğerinden farksızdır sevginin...Aslolan onun hamlığı, saflığıdır ve tabii ki samimiliğidir.

Bir eşyayı sevmekle bir insanı veya da bir hayvanı sevme arasındaki fark; alınan karşılık olarak görülmektedir.Toplum nezdinde bu hiç değişmez...Beklenen karşılık elde edilmediği halde sevgi devam ediyorsa sevgi ticareti yapılmamış olur burası mühim.

Sevginin muhtaç olma kısmı ise önce kendini sevmeden sevgi havuzunda yüzmeye çalışanlara gelsin.Bu çok trajedik gerçekten...Kendini sevmeyenin araladığı tek kapı acı olur...Acının ise sevgide karşılığı yoktur...Tamamen psikolojik alana kayar.(Çok kayınca delilik olarak adlandırılıyor...)

Velhasıl kelam seviyorum demenin felsefesini yapmadan önce (bunu hevesle karıştırmadan tabii) seviyor muyum'dan başlayınız...

Böylece içimiz rahat uyuyabilir, konuşabilir, yaşayabiliriz...Çünkü kendimizi bilmeden (bilemeden) yapılan her eylem davranış, duygularımızı riske atıp onları kanser etmekten başka bir şey olmayacak...

gibi...

|Özgür Özdemir